

Mel. Jesus dine dybe vunder

1 Fromme Gud, for dig jeg klage
Må min sjæls elendighed,
Skønt dit øje selv min plage
Bedre, end jeg, ser og ved;
Jeg stor afmagt føle må,
Når min tro skal prøve stå,
Og den grumme helvedløve
Vil mig den af hjertet røve.

2 Du, min Gud, som alting kender,
Ved, jeg intet selv formår,
Men fra dine almagtshænder
Venter alle nådekår;
Findes noget godt i mig,
Det alene er af dig,
Ja din nåde må mig give,
Udi nådens stand at blive.

3 O, min Gud, jeg dig opleder
Nu udi min store nød,
Hør, hvor hjerteklemt jeg beder:
Fri mig fra al storm og stød.
Gør til intet Satans værk,
Gør min svage tro så stærk,
At jeg ej mistrøstig bliver,
Men mig Kristus overgiver.

4 Jesu, du al godheds kilde,
Som ej nogen sjæl forsmår,
Der er svag og lider ilde,
Men forbinder hjertets sår:
Om den tro, som dine har,
Som et sennepskorn kun var,
Ville du dem dog forjætte
Store bjerge bort at sætte.

5 Lad mig nåde for dig finde,
Nu jeg er så sorrighfuld,
Hjælp mig selv at overvinde,
Ellers kastes jeg omkuld;
Styrk min tro i denne færd,
Og tildel mig Åndens sværd,
Dermed kan jeg fjenden dræbe,
Som min sjæl vil efterstræbe.

6 Helligånd, dig altid være
Med Gud Fader og Guds Søn
Lige magt og lige ære!
Bøj dit øre til min bøn,
Du, som haver selv antændt
Al den tro i mig er kendt,
Du fremdeles mig regere,
Og dit værk i mig formere!

7 Du din hjælp mig ville sende,
O du ædle sjælegæst!
Og den gerning selv fuldende,
Hvis begynder du dog est;
Pust selv op den lille gnist,
At jeg efter livets frist
Opnår troens mål med ære,
Og kan sejerskronen bære!

8 Gud, den alle guder vige,
Hellige Treenighed!
Jeg ej ved af hjælp at sige
Uden den, du sender ned,
Stå mig bi, når Satan sig
Nærmer at bestorme mig,
Vil mig svage undertvinge
Og mit sind til mishåb bringe.

9 Drag mig af hans garn og lænker,
Som han for mig haver fat;
Lad ham fejle i de rænker,
Han opfinder dag og nat;
Giv mig styrke, mod og lyst
At udholde hver en dyst,
At jeg trofast må bekæmpe
Og min fjende kraftig dæmpe!

10 Ræk dit svage barn, som glider
Og på trætte fødder står,
Nådens hånd den stund jeg lider,
Indtil Nøden overgår,
Led mig varsom som de små,
Så ej fjenden rose må,
At han har et hjerte fældet,
Som til dig sig have hældet.

11 Du er ene al min Styrke,
Klippe, slot og faste borg,
Som jeg vil af hjertet dyrke,
Som kan lette al min sorg;
Kom til hjælp, til trøst, til fryd,
Satans pile sønderbryd,
Ja ham selv lad gå med skamme
Til sit sted i Helveds flamme!

12 Jeg i alle mine dage
Rose vil din stærke arm,
At du haver endt min plage
Og afvendt min sjæleharm;
Ej alene vil jeg her,
Men og evig hos dig der
I dit Englekor udsjunge,
Gud, din lov med røst og tunge.